

kugle, nedtrampet og knust af en Kavallerihest eller lignende. Det er hans Lod, og det betragtes som Fædrelandskærlighed i vort oplyste 19de Aarhundrede, uagtet det Trin i Videnskab og Filosofi, som Menneskeaaenden har naaet.

Var det ikke meget større Hæder for det højt priste Kulturliv i vore Dage, og var det ikke en langt større Fædrelandskærlighed, om vi satte al vor aandelige Skarpsindighed og hele vor overbevisende Veltalenhed ind paa at gøre det indlysende for Menneskene, hvor fornuftig det var, og hvor meget mere lykkebringende for Samfundet, om vi anvendte alle disse Millioner, som selv vort lille Land sætter i Befæstningssagen, til Forplejning og Opdragelse. Se t. Ex. følgende Liste i »Oppositionen« den 18. Maj 1889:

Landbefæstningen:

Enceinten fra Kalvebod Strand til	
Utterslev Mose	6,000,000 Kr.
Batterier paa Tinghøjplateauet . . .	486,000 —
De to Forter paa Garderhøjen og Gammelmosegaard	2,500,000 —
Oversvømmelse fra Hundesø til Utterslev	300,000 —
Oversvømmelse af Lyngby Enge m. m.	1,185,000 —
Kristiansholmslinien	732,000 —
Charlottenlundfortet	230,000 —
Skyts til Strandbatterierne	1,491,000 —
Til Administration og andre Udgifter	495,000 —
Paa provisoriske Budgetter til Positionsskyts	2,380,000 —
Projekttegninger	131,000 —
Til Raadighed for upaaregnede Arbejder	455,000 —

Altsaa en Sum af 16 $\frac{1}{2}$ Million Kr. anvendes af Regeringen til Landbefæstningen.

Tænk, om vi anvendte dem til Børnehjem, Ungdomsskoler osv.? Mon ikke det vilde gøre vort Folk rigere og lykkeligere og vise en større Fædrelandskærlighed end at sætte det i Københavns Befæstning?

Her er et stort Arbejde for Fredsvennerne, hvoraf der dog ikke findes saa faa her i Landet. Kvinderne maa alle Vegne, baade fra den pædagogiske og fra den moralske Side, virke paa Børnene og de unge, og ud fra Humanitetens og Sandhedens Grund vække Ansvarsfølelsen hos den enkelte til at sætte sig op imod den Samfundsløgn, at Krig er en Nødvendighed, og at det, at Nationerne ihjelslaa hinanden, er Gud en Velbehagelighed; vi Kvinder maa tidlig og sildig prædike den Sandhed ind i vore Sønner, at den rette Fædrelandskærlighed er at bygge Fædrelandet op, — *give lige Ret og Adgang for alle til Samfundets Goder.*

Forebyggelse af Krig ved Voldgift er ingen Utopi, det er en ganske naturlig Fremskridtsudvikling af Kulturlivet. To Naboer, der privat blive uenige i vore Dage, tager dog ikke sig selv til Rette eller udkæmper deres egen Sag. de gaar ganske ligefrem til Retten og lader Dommeren afgøre den.

Men den Tid er sikkert heller ikke langt borte, da Nationerne har naaet til en saadan Udvikling i det store Fællesmaal *Menneskelighed*, at Soldaterne ikke mere vil skyde paa hinanden, fordi de føle sig som Brødre.

De hurtige Forbindelsesmidler mellem Folkene, Kunstens og Musikens mægtige Evne til at sammensmelte Nationerne, alt vil tvinge Militarismens Aand til at vige for Humanismen.

Men danske Mænd, især Fagmænd, burde i Tide og i Utide alle Vegne paa Møder tilspidse deres Vaaben til Angreb paa *Københavns Befæstning*, sløjte den og bygge Ungdomsskoler i Stedet, bruge alle Pengene til, at unge Mænd og Kvinder i Fællesskab kan sidde paa en saadan Skolebænk i deres Ungdom, at, hvor lille end vort Land er, det dog maa lyse som en Stjerne, og at det maa blive klart for os alle, at det er større at arbejde for **Freden end for Krigen.**

Om Menneskelegemet og dets Krav.

Af

A. Kr. Dolleris.

VIII.

Livet er sammensat af en Række Enkeltheder, der former sig til et Hele. Og det samme kan i en vis Forstand gerne siges om *Doden*. Det skal i hvert Fald nok slaa til i al Almindelighed, at den almindelige Aarsag til de flestes Død ikke er noget enkelt, men derimod en lang, lang Række af kuende, svækkende og saarende Misgreb mod dens Legeme. Og »mange Bække smaa gør en stor Aa«, saaledes kan ogsaa stadige, ja daglig gentagne Smaa-Mishandlinger af Legemet ophobe sig, saa de tilsidst i Form af en Sygdom formaar at overvælde det. Og derfor bliver her gjort opmærksom paa en hel Del Ting, hvoraf mange i og for sig ikke direkte kan bringe Død, men som dog kan give mægtige Bidrag til en altfor tidlig Bortgang. — Vi gaar nu over til at betragte:

Legemets Krav til Luft. Som før sagt er Luften en Livsnødvendighed for os; og paa en vis Maade den mest uundværlige, da der kan leves mange Timer uden Mad og Drikke, men ikke 5 Minuter uden Luft. Det er den i Luften værende Ilt, vi trænge til. Dens Virksomhed i Legemet er alt tidligere omtalt; men med et Billede, som vel ikke tilfulde passer, skal jeg atter erindre derom: En Dampmaskines Arbejde er betinget af Varme; denne vedligeholdes alt efter Nød-